

Sagens overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om folkeforsikring (om nedsættelse af tilgangsalder, ophævelse af zonegrænser og forhøjelse af grundbeløb og ægtekabstillæg m. v.) [af Ragnhild Andersen m. fl.].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 343, fremsættelsen i tidenden sp. 481).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Socialministeren (Bomholt): Lovforslaget indeholder i § 1 to punkter, for det første en nedsættelse af den nuværende tilgangsalder i folkeforsikringslovens § 1, stk. 2, fra 67 år, henholdsvis 62 år, til 65 år, henholdsvis 60 år, og for det andet at den i paragraffen omhandlede personkreds udvides med gifte kvinder i alderen 60-65 år, der ikke oppebærer invalidepension. På disse punkter svarer forslaget i det væsentlige til det af den kommunistiske folketingsgruppe den 9. oktober 1958 fremsatte lovforslag. Som jeg dengang påpegede, er lovforslaget på disse punkter en udløber af kommunisternes stillingtagen under folketingets behandling af folkepensionsloven; det er simpelt hen en gentagelse af det dengang med et stort flertal nedstemte mindretalsforslag.

Ud over de nævnte gentagelser indeholder forslaget 4 punkter, nemlig: en ophævelse af zonegrænserne, således at taksterne for zonerne II og III hæves til de for zone I gældende beløb, en forhøjelse af grundbeløbet med 300 kr. for hvert ægtepar og 200 kr. for enlige og ægtepar, hvoraf kun den ene er berettiget til pension, en forhøjelse af ægteskabstillægget, der ifølge det foregående skal være ens for hele landet,

og endelig at børnetillæg skal kunne ydes ud over et barns fyldte 18 år, for så vidt barnet fortsætter sin uddannelse efter denne alder.

Jeg finder det kommunistiske forslag, således som det her er sammenstillet, i høj grad urealistisk. Jeg kan således oplyse, at det i finansåret 1960-61 ville medføre en merudgift på i alt ca. 250 mill. kr. til folke- og invalidepension, og denne merudgift ville i finansåret 1961-62, da overgangsperioden for tilgangsalderen er ophørt, stige med yderligere 14 mill. kr.

Jeg har imidlertid for mit vedkommende intet imod, at et udvalg ser nærmere på lovforslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ragnhild Andersen): Den højtærede minister stillede sig jo ikke blankt afvisende, men erklærede besynderligt nok om vort forslag, at det var urealistisk, hvad jeg jo ikke ret forstår, idet forslaget tilsigter ganske bestemte og efter vor og mange menneskers opfattelse nødvendige ændringer i folkeforsikringsloven med det formål at skabe tryghed i de dårligst stilledes hjem.

Jeg vil gerne om baggrunden for forslaget sige, at kommunisterne har foreslået en nedsættelse af tilgangsalderen og forbedringer i de ældres kår på de nævnte områder ud fra ønsket om at skaffe vore ældre medborgere økonomisk tryghed i alderdommen. Det har altid stået på vort program, at der bør tilvejebringes en lovgivning, som sikrede, at ingen af de ældre skulle lide nød eller nære frygt for morgendagen. Vi har fremsat lovforslag derom før krigen og i efterkrigsårene i vore bestræbelser for at forbedre kårerne for de ældre og få deres berettigede ønsker gennemført i folketinget. Det var derfor, vi i marts 1955 fremsatte et forslag til folkepension, hvori vi gik ind for at sikre de ældre en betryggende folkepension, gennemført i løbet af 5 år. Vi anså det ikke for nok — og det gør vi stadig ikke — at tjenestemænd og folketingsmedlemmer er sikret økonomisk tryghed i alder-